

คำสแลงที่ใช้เพื่อบริภาษในทวิตเตอร์

Slang reprimanding on Twitter

จักริน จุลพรหม¹

Jakkrin Junlaprom

(วันที่ส่งบทความ: 14 มกราคม 2564, วันที่แก้ไขบทความ: 30 มิถุนายน 2564, วันที่ตอบรับบทความ: 30 มิถุนายน 2564)

บทคัดย่อ

ทวิตเตอร์เป็นสื่อออนไลน์ที่มีข้อจำกัดเรื่องจำนวนคำในการทวิตแต่ละครั้ง แต่มีเสรีภาพในการสื่อสารมากกว่าสื่อออนไลน์ประเภทอื่น ทำให้การใช้ภาษาในทวิตเตอร์มีคำรุนแรงจำนวนมาก โดยเฉพาะการบริภาษ เพราะคำสแลงถูกนำมาใช้สื่อสารเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำสามัญบริภาษแบบตรงไปตรงมา

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “คำสแลงในทวิตเตอร์: ภาพสะท้อนสังคมไทย” ซึ่งได้เก็บข้อมูลคำสแลงที่ปรากฏในทวิตเตอร์จำนวน 200 คำ โดยศึกษา 2 ประเด็นคือ 1) หน้าที่ของคำสแลงเมื่อใช้ในทวิตเตอร์ และ 2) ภาพสะท้อนของคำสแลงในทวิตเตอร์ต่อสังคมไทย โดยวิเคราะห์จากหน้าที่ของคำสแลง โดยหน้าที่หนึ่งของคำสแลงคือการบริภาษ

คำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) คำสแลงแท้ คือ คำสแลงที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะ ไม่ใช้ในภาษาทั่วไป และมีความหมายเข้าใจในกลุ่มผู้ใช้สแลง เช่น บัง 2) คำสแลงเทียม คือคำที่ใช้สื่อสารทั่วไป แต่ได้ถูกนำมาเปลี่ยนความหมายซึ่งยังคงเชื่อมโยงกับความหมายเดิม เช่น ไดโนเสาร์ หมายถึงคนหัวโบราณ และ 3) คำสแลงดัดแปลง คือ คำที่ถูกดัดแปลงจากคำทั่วไปให้มีรูปศัพท์แตกต่างจากรูปศัพท์เดิม และจะกำหนดความหมายใหม่ หรือไม่ก็ได้ แต่ทั้งรูปและความหมายใหม่ยังคงเชื่อมโยงกับรูปและความหมายของคำเดิม แบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อย ได้แก่ การใช้อักษรย่อ เช่น อห. มีความหมายว่า อีห่า อีเหี้ย อีหอกหัก การใช้คำผวน เช่น ดืออก มีความหมายว่า อีตอก และการใช้คำแผลง ซึ่งการใช้คำแผลงยังแบ่งออกเป็น 4 วิธี คือ การแผลงเสียง การรวบพยัญชนะ การเติมเสียง และการสะกดคำต่างไปจากคำเดิม เช่น ไอ้เหี้ยม มาจากคำว่าไอ้เหี้ย และ ไอ้สัส มาจากคำว่า ไอ้สัว เป็นต้น

ผลการศึกษาทำให้ทราบว่าในโลกทวิตเตอร์มีวิธีการสร้างคำสแลงหลายวิธี แต่มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือเพื่อใช้บริภาษสังคมและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในสังคม อีกทั้งการใช้คำสแลงยังเป็นการเลี่ยงการบริภาษโดยตรงซึ่งส่งผลต่อการตีความหมายอีกด้วย

คำสำคัญ: คำสแลง, ทวิตเตอร์, บริภาษ

Abstract

On Twitter, though messages are tweeted in limited number of words each time, with more freedom of communication than other online media, a lot of harsh words have been posted, especially the reprimand. Hence, slangs are used to

¹ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย อีเมล thai3301@hotmail.com

Department of Thai Language, School of Humanities, University of the Thai Chamber of Commerce,

Email: thai3301@hotmail.com

communicate in order to avoid the straightforward use of ordinary reprimanding words.

This article is a part of research “Slang on Twitter: The Reflex of Thai Society”. There are two part of research’s purposes: 1) function of Slang and 2) the reflex of Thai Society”. One of function is reprimanding.

Slang reprimanding on Twitter is divided into three groups: 1) Specific slang is a slang word that is made exclusively, not used in common language, and understood by only group of users. For example, “bong” means failure. 2) General slang is a general communication word but it has been changed to the other meaning still linked to the original meaning. For example, “dinosaur” means conservative people, “longan” means annoyed. 3) Artificial slang is a slang word modified from a general word to have a different word formation from its origin. No matter to define a new meaning or not, both the form and the new meaning are still connected with the original form and meaning. It is divided into 3 sub-categories, including using abbreviations such as “E.H.” means E Hah, E Hia, E Hoghug, using spoonerism word such as “Dee Og” means EE Dok and using prank word divided into 4 ways: pronunciations, syllables, intonations, and spelling differing from original words. For example, “I Hiam” comes from the word “I Hia” and “I Sus” comes from the word “I Sut”.

The studies showed that there are several ways to create slang on Twitter but with same purpose to reprimand society and individual involved in social activities. In addition, the use of slang also avoids the straightforward reprimanding words which risks breaking the law.

Keywords: Slang, Twitter, Reprimand

บทนำ

ภาษาสแลง คือ ถ้อยคำหรือสำนวนที่ส่วนใหญ่ใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ โดยมากมักเป็นข้อความที่มีลักษณะพิเศษและใช้เฉพาะกลุ่ม เช่นคนที่มีอาชีพเดียวกันหรือสังคมเดียวกัน (The Oxford Encyclopedic English Dictionary, 1991) เป็นความหุรหุราในเชิงภาษาที่เป็นที่นิยมในกลุ่มคนหนุ่มสาวมากกว่าผู้สูงอายุ (Harris, 1956: 192) ภาษาสแลงอาจได้รับการยอมรับและนำไปใช้ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งและการที่เป็นภาษาเฉพาะกลุ่มจึงไม่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปว่าถูกหลักภาษา อย่างไรก็ตาม หากภาษาสแลงได้รับการยอมรับและใช้กันเป็นเวลานานก็สามารถพัฒนาเป็นภาษามาตรฐานได้ (A Dictionary of Modern English Usage, 1965) บราวน์และสตีเฟน (Brown and Stephen, 1987: 111) ให้ความเห็นว่าการใช้คำสแลงเป็นการอ้างถึงสิ่งต่าง ๆ อันแสดงให้เห็นลักษณะร่วมกันและทัศนคติของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว และโดยมากภาษาสแลงปรากฏในแวดวงต่าง ๆ ได้ เช่น ภาษาสแลงในหนังสือพิมพ์ ภาษาสแลงของวัยรุ่น เป็นต้น (วิชาติ บุรณะประเสริฐกุล, 2545)

ภาษาสแลงถูกให้ความหมายในมุมมองหลายมิติ แต่ที่นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความหมายตรงกันคือภาษาสแลงเป็นการใช้ถ้อยคำที่สร้างขึ้นเป็นคำพิเศษ (สมโรจน์ สวัสดิกุล, 2526) เข้าใจกันเฉพาะชนหมู่ใดหมู่หนึ่ง (สอ เสถบุตร, 2524) โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น (ผะอบ โปษกฤษณะ, 2541) ซึ่งเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ได้ (สุชาดา เทวะผลิน 2531) และเป็นสมบัติของคนกลุ่มนั้น (สุดาพร ลักษณะนิยานิน, 2525)

อีกมิติหนึ่งของภาษาสแลงคือมิติด้านเวลา ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าภาษาสแลงมีระยะเวลาใช้ไม่นาน (สุดาพร ลักษณะนิยานิน, 2525) เพราะเป็นคำที่เกิดชั่วคราวแล้วหายไป (บุญยงค์ เกศเทศ, 2532)

นอกจากนี้ นักวิชาการยังนิยามความหมายของคำสแลงในมิติด้านมาตรฐานทางภาษาอีกด้วย นั่นคือคำสแลงถูกนิยามว่าเป็นคำที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา (สอ เสถบุตร, 2524) จัดอยู่ระดับต่ำกว่ามาตรฐาน (สุชาดา เทวะผลิน, 2531) ไม่เป็นแบบแผน แต่ไม่ใช่คำต่ำหรือคำหยาบ (สมโรจน์ สวัสดิกุล, 2526) และใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ (นันทา อาจแย้มสรวล, 2531) โดยมีการสร้างให้พิเศษเพื่อให้เกิดคำแปลก ๆ ผิดไปจากปกติ ทั้งด้านเสียง รูปคำ และความหมาย เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม (จินตนา พุทธเมตเต, 2546)

จากคำนิยามของนักวิชาการข้างต้นทำให้เข้าใจได้ว่า ภาษาสแลงมีการใช้ที่หลากหลายทั้งรูปและความหมาย ทำให้ภาษาไม่เกิดความซ้ำซากและก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชิงสังคมระหว่างผู้ใช้ เนื่องจากภาษาสแลงช่วยสร้างความสนิทสนมและความเป็นกันเองในกลุ่ม ตลอดจนการลดทอนความตึงเครียดหรือเลี่ยงคำต้องห้ามอีกด้วย เช่น เมื่อกล่าวถึงการถูกจำคุกสามารถใช้คำสแลงว่า “ไปอ่องกรง” ซึ่งมีเสียงคล้ายกับ ห้องกรง นั่นเอง นอกจากนี้ภาษาสแลงยังเป็นส่วนหนึ่งของการเล่นกับภาษาเพื่อแสดงอารมณ์ขัน หรือการเสียดสีล้อเลียนเช่นกัน (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, 2526) เช่น กินถั่วดำ มนต์รักพักทองบด หมายถึงการร่วมเพศทางทวารหนัก เป็นต้น จะเห็นได้ว่าภาษาสแลงมีรูป ความหมาย และวัตถุประสงค์เชิงภาษาที่แตกต่างจากภาษาทั่วไป และสามารถใช้ผ่านสื่อโซเชียลที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน ทำให้พบการใช้ภาษาสแลงจำนวนมาก เช่น ภาษาสแลงใน Twitter, Facebook รวมถึง Line เป็นต้น ประกอบกับรูปแบบการสื่อสารที่เปลี่ยนไป ทั้งในด้านความสะดวก ความรวดเร็ว เป็นปัจจัยกระตุ้นให้สแลงใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและแพร่กระจายไปยังภาคสังคมได้ง่ายขึ้น

อนึ่ง การศึกษาภาษาสแลงในบริบททางสังคม นอกจากได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแต่ละยุคสมัยแล้ว ภาษาสแลงยังช่วยบันทึกเหตุการณ์ที่เป็นที่กล่าวถึงในช่วงนั้นอีกด้วย อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นภาพของสังคมและการเปลี่ยนแปลงบริบทของสังคมด้วยเช่นกัน ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาภาษาสแลงในทุกช่วงเหตุการณ์สำคัญของสังคมเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจสังคมในบริบทเวลาที่แตกต่างกัน (ดวงพร รื่นเรืองฤทธิ์ และ Huang Guamei, 2561)

การศึกษาภาษาสแลงในระดับคำพบว่า คำสแลงแบ่งประเภทย่อยได้ 2 ประเภทคือ 1) คำสแลงแท้ หมายถึง คำที่สื่อความหมายสแลงด้วยรูปคำคำนั้นเองโดยไม่ต้องอาศัยบริบทของการใช้ภาษาในการตีความ เช่น เซลียร์ เป็นคำสแลงที่ผสมระหว่าง เซียร์ + เลีย หมายถึงการเอาใจช่วยอย่างประจบประแจง เป็นต้น และ 2) คำสแลงไม่แท้ หมายถึง คำที่มีความหมายทั่วไปที่ถูกนำมาใช้ให้มีความหมายเป็นอย่างอื่นโดยอาศัยบริบททางภาษาและสถานการณ์ในการตีความ เช่น เขาเป็นคนไม่มีกั้น คำว่า “กั้น” เป็นอวัยวะในร่างกาย

ของสัตว์และมนุษย์ แต่ถูกนำมาใช้ในความหมายว่าฉลาด ดังนั้นไม่มีกั้นจึงหมายถึงไม่ฉลาด เป็นต้น (สุชาติ เทวะผลิน, 2531)

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางท่านจำแนกคำสแลงออกเป็น 3 กลุ่ม คือ คำสแลงแท้ คำสแลงเทียม และคำสแลงลักษณะประสม ซึ่ง 2 ประเภทแรกมีลักษณะเช่นเดียวกับการจำแนกของสุชาติ เทวะผลิน แต่ได้เพิ่มคำสแลงลักษณะประสม คือการนำคำสแลงเทียมมาดัดแปลงด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การตัดพยางค์ หรือการเปลี่ยนเสียง เช่น กะเทย เป็น “กะ” ด้วยวิธีการตัดพยางค์และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น (จินตนา พุทธเมตตะ, 2546)

ในปัจจุบันที่สังคมออนไลน์เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันมากขึ้น ทำให้การแพร่หลายของคำสแลงถูกส่งผ่านสื่อออนไลน์ประเภทต่าง ๆ เช่น facebook, line และ twitter โดยเฉพาะอย่างยิ่ง twitter ซึ่งมีเสรีภาพในการสื่อสารมากกว่าสื่อออนไลน์ประเภทอื่นได้กลายเป็นพื้นที่กระจายคำสแลงได้อย่างรวดเร็ว

ทวิตเตอร์ (Twitter) เป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่จำกัดจำนวนตัวอักษรไม่เกิน 140 ตัว ต่อหนึ่งข้อความในการสื่อสารแต่ละครั้งของเครือข่ายแบบไมโครบล็อก ด้วยเหตุที่ต้องการให้ผู้ใช้งานควบคุมพฤติกรรมการสื่อสารให้สั้นกระชับ ส่งผลให้การเขียนข้อความในทวิตเตอร์แต่ละทวิตจะต้องใช้คำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารสูงสุด ดังนั้นจึงใช้คำสแลงซึ่งมีคุณสมบัติที่ “ตอบใจพทย์” ข้อจำกัดของทวิตเตอร์จึงถูกนำมาใช้อยู่เสมอ

ทวิตเตอร์ถูกใช้งานครั้งแรกในปี พ.ศ. 2549 และได้รับความนิยมอย่างมาก ในปี พ.ศ. 2560 ปัจจุบันประเทศไทยมีผู้ใช้ทวิตเตอร์มากถึง 10 ล้านคน โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น โดยมีสาเหตุหลัก 2 ประการ คือ เมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองมาใช้บริการเฟซบุ๊กมากขึ้นทำให้วัยรุ่นไม่กล้าแสดงความคิดเห็นผ่านเฟซบุ๊ก วัยรุ่นจึงหันมาใช้โปรแกรมทวิตเตอร์แทน (เบญจรงค์ ธีระผลิกะ, 2560) ข้อสรุปข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทวิตเตอร์เป็นช่องทางสื่อสารของวัยรุ่น ประกอบกับเหตุผลข้อที่สอง ทวิตเตอร์ให้อิสระในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี ทำให้เป็นที่นิยมของวัยรุ่น ด้วยเหตุข้างต้น หลักการของทวิตเตอร์จึงสอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้คำสแลงอันเป็นชุดภาษาที่มีถูกสร้างขึ้นโดยวัยรุ่นและกลายเป็นจุดเผยแพร่คำสแลงไปสู่สังคม

สำหรับงานวิจัยนี้ ได้ศึกษาคำสแลงในทวิตเตอร์ที่สะท้อนสังคมไทยในปัจจุบัน ทำให้พบว่าผู้ใช้ทวิตเตอร์นำคำสแลงมาใช้สื่อสารความรู้สึก ความคิดเห็น และแสดงอารมณ์อย่างหลากหลาย เช่น การชื่นชม การขอบคุณ การตำหนิ การตำหนิ การเหน็บแนม เป็นต้น โดยในแต่ละกลุ่มการใช้ ผู้วิจัยนำแนวคิดเรื่องการสร้างคำสแลงมาร่วมวิเคราะห์เพื่อให้เกิดความเข้าใจกระบวนการสร้างและที่มาของคำสแลงแต่ละคำ อันเป็นอีกมิติหนึ่งในการทำความเข้าใจสังคมไทย โดยพัฒนากรอบแนวคิดของจินตนา พุทธเมตตะ (2546) และวิไลวรรณ ขนิษฐานนท์ (2526) มาปรับใช้ในการศึกษาการสร้างคำ และการวิเคราะห์ความหมายของคำสแลงและภาพสะท้อนสังคมไทย นำแนวคิดของวิชาติ บุรณะประเสริฐสุข (2545) มาพัฒนาเป็นกรอบแนวคิด โดยมีระเบียบการวิจัยด้วยการคัดเลือกคำสแลงจากทวิตเตอร์ที่ติดแฮชแท็ก 35 อันดับแรกระหว่างเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2563 จากนั้นนำคำสแลงมาวิเคราะห์หน้าที่ของคำสแลง และวิเคราะห์วิธีการสร้างคำสแลงในแต่ละกลุ่ม โดยแบ่งออกเป็นคำสแลงแท้ คำสแลงเทียมและคำสแลงดัดแปลง แล้วนำข้อมูลจากการวิเคราะห์หน้าที่มาวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทย

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการสร้างคำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์ภาษาไทยตลอดจนความสัมพันธ์กับความหมายของการบริภาษ

ขอบเขตการศึกษา

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “คำสแลงในทวิตเตอร์: ภาพสะท้อนสังคมไทย” โดยเก็บข้อมูลจำนวน 200 คำ ระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงกันยายน 2563 ซึ่งคัดเลือกมาจากทวิตเตอร์ที่ติดแฮชแท็กสูงสุด 35 แฮชแท็กในระหว่างการเก็บข้อมูล โดยเสนอส่วนที่นำคำสแลงมาใช้บริภาษในทวิตเตอร์เท่านั้น

ระเบียบวิธีวิจัย

ดังได้กล่าวแล้วว่าคำสแลงเป็นข้อมูลทางภาษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง จึงเป็นบทบันทึกเรื่องราวทางสังคมในแต่ละยุคสมัยด้วยเช่นกัน งานวิจัยเรื่อง “คำสแลงในทวิตเตอร์: ภาพสะท้อนสังคมไทย” เก็บข้อมูลจากคำสแลงที่เผยแพร่ในทวิตเตอร์ระหว่างเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2563 ซึ่งเป็นช่วงที่ประเทศไทยมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานการณ์ทางการเมือง มีการชุมนุมประท้วงโดยกลุ่มบุคคลต่าง ๆ หลายกลุ่ม อาทิ กลุ่มนักเรียนเลว กลุ่มคณะราษฎร กลุ่มประชาชนปลดแอก เป็นต้น ตลอดจนมีเรื่องราวทางสังคมที่ได้รับความสนใจหลายเรื่อง อาทิ ข่าวน้องชมพู ข่าวกอล์ฟพีรชต์ เป็นต้น ทำให้พบว่าคำสแลงส่วนใหญ่ในระหว่างนี้ได้บันทึกเรื่องราวทางสังคม และสะท้อนความคิดเห็นทางการเมืองและสังคมอีกด้วย

กระบวนการวิจัยเริ่มจาก ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเฉพาะคำสแลงที่ปรากฏจากทวิตเตอร์ที่ติดแฮชแท็กสูงสุด 35 แฮชแท็ก ทั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าในช่วงระยะเวลาที่เก็บข้อมูลไม่พบแฮชแท็กที่เกี่ยวกับโควิด-19 ทั้งที่ยังอยู่ในช่วงระบาด ซึ่งสะท้อนความสนใจโรคดังกล่าวในสังคมไทยลดลงเนื่องจากพบผู้ติดเชื้อจำนวนไม่มาก

1. #โควิด 19	13. #รัฐบาลเฮงชวย	25. #วันไหนที่ไม่ใช่วันชาติ
2. #น้องชมพู	14. #ให้มันจบที่รุ่นเรา	26. #หนุ่มกรรชัย
3. #ลุงพลป่าแด่น	15. #มือบั้งชาติ	27. #ไมค์พีรชต์
4. #Icecream2ndwin	16. #ผูกโบว์ขาวต้านเผด็จการ	28. #โหนกระแส
5. #น้องวินอยู่ไหนสโนบอลคิดถึง	17. #ครูจุ่ม	29. # การศึกษาฆ่าฉัน
6. #วลีเด็ดบว	18. #สารสนเทศราชนาวิกโยธิน	30. #โรเบิร์ตสายควีน
7. #สะใจวังนท	19. #ฮาป๋อเอคิง	31. #Saveมารีญา
8. #ส่งพ่อบ้านก๊อตออกกอง	20. #ประชาชนปลดแอก	32. #รัศมีแข
9. #TheGiftedGraduation	21. #หยุดคุกคามประชาชน	33. #ไฮโซแซมปี
10. #MissUniverseThailand2020	22. #คลั่งรัก ณ ขอยรัชดา	34. #ธัญญาเป็ก
11. #เยาวชนปลดแอก	23. #พรรค.ฉก.ฉน	35. #เสาหลักหักเผด็จการ
12. #ไปสภาไล่ข้าศึกคืน	24. #AntiOneChinaTH	

จากการเก็บข้อมูลคำสแลง จำนวน 200 คำ พบว่าคนไทยใช้คำสแลงในทวีตเตอร์เพื่อใช้สื่อสารความคิดและอารมณ์หลายด้าน เช่น เพื่อแสดงความเอ็นดู ตัวอย่างเช่น “ตัวอ่อน” “ตะหนุว” “ตะเร็ก” เพื่อแสดงความรู้สึกตื่นเต้น ตัวอย่างเช่น “แอริยยยย” “ตัวหุว” เป็นต้น อนึ่งบทความนี้จะได้นำข้อมูลส่วนหนึ่งเฉพาะคำสแลงที่ใช้บริภาษเท่านั้น

หลังจากรวบรวมคำสแลงแล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกคำสแลงตามหน้าที่ในการสื่อสาร แบ่งออกเป็น คำสแลงแสดงอาการ คำสแลงฉายา คำสแลงเรียกขาน คำสแลงเลียนเสียง คำสแลงบริภาษ คำสแลงเพื่อชื่นชม คำสแลงอุทาน คำสแลงวิเศษณ์หรือขยายความ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์วิธีการสร้างคำในแต่ละหมวดและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ของคำสแลงกับวิธีการสร้างคำสแลงในแต่ละกลุ่ม จากนั้นวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมจากหน้าที่และวิธีการสร้างคำสแลง

การบริภาษ เป็นหมวดหนึ่งของคำสแลงในทวีตเตอร์ที่ผู้วิจัยนำเสนอในบทความนี้โดยวิเคราะห์วิธีการสร้างคำและหน้าที่ของคำ จากนั้นวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการวิจัยทั้งสองส่วนเพื่อค้นหาคำตอบเรื่องภาพสะท้อนสังคมไทยในส่วนท้ายของบทความ

นิยามศัพท์

สแลง (slang) หมายถึง คำหรือข้อความที่ไม่มาตรฐานและใช้ในภาษาแบบไม่เป็นทางการ เพื่อสื่ออารมณ์ ความรู้สึก กิริยาอาการ เป็นต้น เกิดขึ้นตามกระแสสังคมและเริ่มจากกลุ่มคนบางกลุ่มหรือบางวงการ เช่น กลุ่มวัยรุ่น เป็นถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือช่วงเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553) ในบทความนี้ใช้คำสแลงโดยมีความหมายครอบคลุมคำ วลี ข้อความ และสำนวนตามคำจำกัดความข้างต้น

ทวีตเตอร์ (Twitter) หมายถึง ระบบบริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ประเภทไมโครบล็อก (Micro Blogging) โดยผู้ใช้งานสามารถส่งข้อความยาวไม่เกิน 140 ตัวอักษร เพื่อสื่อสารเรื่องราวของตนเองหรือสังคม ซึ่งเปรียบเหมือนเสียงนกกรออยู่ตลอดเวลา (เบญจรงค์ ธีระผลิกะ, 2560: 71)

ทวีต (Tweets) หมายถึง การเขียนข้อความในทวีตเตอร์ จำนวนครั้งในการเขียนข้อความเรียกว่าการทวีต เช่น มีทวีต 20 ทวีต

เมนชั่น (Mention) หมายถึง การระบุความเกี่ยวข้องระหว่างข้อความที่ทวีตกับผู้อื่น ด้วยการใส่เครื่องหมาย @ ตามด้วย ชื่อของผู้รับ (Username) ของคนนั้น

รีทวีต (Retweet) หมายถึง การทวีตซ้ำข้อความที่ผู้อื่นทวีตเพื่อให้อยู่ในทวีตเตอร์ของผู้ใช้เอง การรีทวีตทำได้ทั้งแบบแสดงความคิดเห็นและไม่แสดงความคิดเห็น

แฮชแท็ก (Hashtag) หมายถึง การใส่สัญลักษณ์ # หรือเรียกสั้น ๆ ว่าแท็ก (Tag) หน้าข้อความที่ต้องการให้เป็นคำสำคัญ (Keyword) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำความสำคัญ ซึ่งหากเป็นคำสำคัญที่ “โดนใจ” ผู้ใช้ทวีตเตอร์ก็จะกลายเป็นแฮชแท็กยอดนิยม (www.mangozero.com/how-to-use-twitter-for-facebook-user)

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบกลวิธีสร้างคำสแลงเพื่อใช้บริภาษในทวีตเตอร์
2. ทำให้เข้าใจรูปแบบการสื่อสารในสังคมไทยปัจจุบัน

3. ทำให้เห็นภาพสะท้อนสังคมไทยผ่านคำสแลงเพื่อใช้บริภาษ

ผลการศึกษา

ผู้เขียนบทความนี้นำเสนอผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริภาษโดยใช้คำสแลงและปรากฏในทวิตเตอร์ แบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ การวิเคราะห์คำสแลงที่จำแนกตามการสร้างคำ และการวิเคราะห์คำสแลงที่จำแนกตามความหมาย

ผลการศึกษาพบว่ามีคำสแลงในทวิตเตอร์เพื่อใช้บริภาษ 3 กลุ่ม โดยอาศัยกรอบแนวคิดจากจินตนา พุทฺธเมตตะ (2546) คือ คำสแลงแท้ หมายถึง คำสแลงที่ถูกกำหนดเสียงและความหมายขึ้นใหม่ อาจมีคำของเสียงและความหมายจากคำที่มีอยู่เดิมก็ได้ เช่น “ข้าว” หมายถึงผู้ชายที่มีพฤติกรรมแสดงตนว่าเป็นหญิง (สาว) คำสแลงเทียม หมายถึง คำสแลงที่นำคำที่มีอยู่ในภาษามาใช้ในความหมายใหม่ อาจเป็นความหมายเชิงอุปมาหรือความหมายต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิงหรือใช้ในหน้าที่ซึ่งกำหนดขึ้นใหม่ เช่น “ແໜ່ມ” หมายถึง คนอ้วนเตี้ย เป็นต้น และคำสแลงลักษณะประสม หมายถึง คำสแลงที่ตัดพยางค์หรือประสมคำระหว่างคำสแลงแท้กับคำสแลงเทียม เช่น “ก๊ะ” เป็นคำสแลงที่ตัดคำมาจาก “กะเทย”

ในงานวิจัยเรื่อง “คำสแลงในทวิตเตอร์: ภาพสะท้อนสังคมไทย” ผู้วิจัยมีข้อสังเกตที่แตกต่างจากงานของจินตนา พุทฺธเมตตะ เล็กน้อย นั่นคือกลุ่มคำสแลงลักษณะประสมมีรูปศัพท์ที่หลากหลาย ทั้งการเปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น โคตร เป็น “ค๋ด” การตัดคำ เช่น “ม่งกฏ” เป็น “ม่ง” ซึ่งมีกระบวนการสร้างคำที่เปลี่ยนทั้งความหมายและรูปศัพท์ อีกทั้งจะเชื่อมโยงกับความหมายเดิมหรือไม่ก็ได้ ผู้วิจัยจึงตั้งชื่อคำสแลงในกลุ่มนี้ว่า “คำสแลงดัดแปลง” เพื่อสื่อให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการ “ดัดแปลง” ทั้งรูปศัพท์และความหมาย โดยนิยามความหมายของคำสแลงแต่ละประเภทดังนี้

- 1) คำสแลงแท้ คือ คำสแลงที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมายหนึ่งอย่างชัดเจน เป็นคำที่มีรูปและความหมายเฉพาะ เช่น บั่ง หัวตอ้ง ปังปรีเย่
- 2) คำสแลงเทียม คือ คำสามัญที่ถูกเปลี่ยนความหมายเพื่อใช้ในบริบทใดบริบทหนึ่ง เช่น อิมแพค (Impact) เป็นคำยืมที่มีความหมายเดิมว่า /ส่งผลกระทบ/ แต่ถูกนำมาใช้ในความหมายว่า /ประทับใจ/ “เจ้าหมี” เป็นคำที่ใช้แสดงเชิงสัญลักษณ์ที่เรียกศิลปินเกาหลี มาจากฉายาของ KIM JONG IN วง EXO โดยเหล่าแฟนคลับเรียกเขาว่าเจ้าหมีเพราะศิลปินเกาหลีมีลักษณะนิสัยอ่อนโยนและอบอุ่นเมื่ออยู่กับแฟนคลับ เป็นต้น
- 3) คำสแลงดัดแปลง หมายถึง คำสามัญที่ถูกดัดแปลงให้มีรูปและความหมายที่ต่างไปจากรูป แต่ความหมายจะคงเดิมหรือเปลี่ยนไปก็ได้ และยังสามารถเชื่อมโยงกับรูปและความหมายเดิมได้ เช่น ค๋ดเท่ มาจาก โคตรเท่ ด้วยการเปลี่ยนเสียงสระเสียงยาว (สระโอ) เป็นสระเสียงสั้น (สระโอะ) และเปลี่ยนความหมายจาก /บรรพชน/ เป็น /มาก/ ซึ่งยังแสดงความเชื่อมโยงทั้งรูปและความหมายระหว่างรูปเดิมและรูปใหม่ได้ หรือ “ม่งลง” เป็นการตัดคำมาจาก ม่งกฏลง อันหมายถึง ได้รับตำแหน่งชนะเลิศจากการประกวด เมื่อเป็นคำสแลงได้ตัดคำ -ม่งกฏ- เหลือเพียง ม่ง และเปลี่ยนความหมายเป็นดิงามพิเศษ มีคุณค่า เป็นต้น แต่ยังเชื่อมโยงทั้งรูปและความหมายกับคำเดิม

คำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์: การจำแนกด้วยวิธีการสร้างคำ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 ให้คำนิยามคำว่าบริภาษว่า “ก.กล่าวติเตียน กล่าวโทษ คำว่า” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 608) เมื่อเปรียบเทียบกับเงื่อนไขวจนกรรมของ Searl พบว่าบริภาษเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำในอดีตของผู้ฟัง โดยผู้พูดเชื่อว่าการกระทำของผู้ฟังนั้นผิด หรือไม่น่าพึงพอใจ และต้องการระบายความคับแค้นที่มีต่อการกระทำของผู้ฟัง ด้วยการทำร้ายจิตใจผู้ฟังให้รู้สึกสั่นไหวความผิด (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์, 2547: 6)

จากนิยามข้างต้น การบริภาษจึงครอบคลุมการใช้ถ้อยคำติเตียน กล่าวโทษ คำว่า เพื่อทำร้ายจิตใจผู้อื่นโดยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตรงไปตรงมา อย่างไรก็ตาม อรรถวิทย์ รอดเจริญ (2552: 10) ได้อธิบายความแตกต่างของการคำว่า ติเตียนและกล่าวโทษ ดังนี้ การกล่าวเป็นการบริภาษแบบตรงที่ใช้คำหยาบและใส่ร้าย การติเตียนเป็นการบริภาษแบบตรงหรือแบบอ้อมก็ได้ โดยใช้คำหยาบหรือไม่ก็ได้ ไม่ใส่ร้าย และยกความผิดขึ้นพูด ส่วนการกล่าวโทษเป็นการบริภาษแบบตรงหรือแบบอ้อมก็ได้ โดยใช้คำหยาบหรือไม่ก็ได้ ไม่ใส่ร้าย และแจ้งความผิดให้ทราบ

ผลการศึกษาแบ่งคำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์ตามประเภทของคำสแลงจากวิธีการสร้างคำได้ 3 กลุ่ม คือ

1. คำสแลงแท้ ได้แก่ คำว่า “บัง” บัง มีความหมายว่า สิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ล้มเหลว ผิดพลาด ไม่ได้เรื่อง ไม่ได้มาตรฐาน ความหมายของ “บัง” แปรไปตามบริบทการใช้ แต่มีความหมายหลักในเชิงลบ เช่น

เอาจริง วันนี้ หลายเป็นอย่างใน #MissUniverseThailand2020 คือบังมากนะ

สิ่งเดียวที่ฉันรักนอกจาก ซามิน่า และ อแมนด้าแล้ว พี่ดา คือบุญบาป ฟ้าประทานอยู่แต่อออรักกกกก นอกนั้น #บัง

2. คำสแลงเทียม ตัวอย่างเช่น แมลงสาบ ไตโนเสาร์ มโนเก่ง บ้าพลัง

แมลงสาบ คือสัตว์ชนิดหนึ่งในสกุลในวงศ์ Blattidae ลักษณะคล้ายแมลงแกลบแต่ส่วนใหญ่ตัวโตกว่า ลำตัวยาวประมาณ 2 เซนติเมตรหรือมากกว่า รูปร่างเป็นรูปไข่ค่อนข้างแบน หัวซ่อนอยู่ใต้ส่วนอก หนวดยาวคล้ายเส้นด้าย ขายาวมีหนาม ตัวเต็มวัยมีทั้งพวกมีปีกและไม่มีปีก มีกลิ่นเฉพาะตัว กินอาหารได้หลากหลาย พบได้ทั่วไป ที่พบบ่อยตามบ้านเรือนทั่วโลกในปัจจุบัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554: 1215) แมลงสาบมีนัยว่าเป็นสัตว์เก่าแก่ที่อยู่บนโลกนี้มานานแต่ไม่มีประโยชน์ จึงถูกนำมาเปรียบกับคนหรือกลุ่มคนที่ไม่มีความดี ไม่มีประโยชน์ น่ารังเกียจ เป็นคำที่ใช้ในการเปรียบเทียบโดยเป็นการเปรียบเทียบกลิ่นเหม็นสาบลักษณะที่น่ารังเกียจกับลักษณะนิสัยของบุคคลที่ทำตัวน่ารังเกียจเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น *อย่าทำตัวเป็นแมลงสาบ*

ไตโนเสาร์ คือ ชื่อสัตว์เลื้อยคลานยุคดึกดำบรรพ์หลายชนิด รูปร่างคล้ายกิ้งก่า ส่วนใหญ่ที่พบโครงกระดูกที่เป็นซากดึกดำบรรพ์มีขนาดใหญ่มาก เมื่อเป็นคำสแลงมีความหมายว่าผู้ที่มีความคิดล้าสมัย ตัวอย่างเช่น *ฝากถึงไตโนเสาร์ที่นั่งอยู่ในสภาทั้งหลาย* หมายถึง ผู้แทนราษฎรที่ประชุมรัฐสภาเป็นผู้ที่มีความคิดล้าสมัย

มโน มีรากศัพท์จากภาษาบาลีสันสกฤต “มน” ซึ่งแปลว่าใจ แต่ในความหมายที่นำมาใช้เป็นสแลงเทียมมีความหมายว่า คิดไปเองหรือจินตนาการไปเอง เช่น *หยุดมโนเก่งสักวันจะเป็นไรมัย* จาก

ตัวอย่างคำว่า “มโนเ่ง” นั้นหมายความว่า การคิดไปเองโดยใช้จินตนาการของตนเอง หากใช้กับบริบท ประโยคนี้จะหมายถึงการห้ามให้หยุดความคิดไปเอง

บ้ำพลัง มาจากคำว่า “บ้ำ” ซึ่งหมายถึงคนที่เสียสติ วิกลจริต จนมีอาการผิดปกติไป เมื่อนำมา รวมกับ “พลัง” ทำให้เกิดความหมายสแลงว่าเป็นผู้กระทำการอย่างบ้าคลั่ง มีความหมายเชิงลบ ตัวอย่างเช่น *ดูช่าบ้ำพลัง* จากตัวอย่างคำว่า “บ้ำพลัง” นี้มีความหมายว่าทำงานอย่างบ้าคลั่งแต่ไม่เกิด ผลดีหรือไม่ได้ผลสัมฤทธิ์ที่พึงได้

แย่งซีน มาจากคำยืมภาษาต่างประเทศ scene ซึ่งแปลว่า /ฉาก/ เมื่อนำมารวมกับแย่ง มีความหมายว่าการทำตัวโดดเด่นเกินกว่าผู้อื่นหรือเพื่อนร่วมงานคนอื่น ตัวอย่างเช่น *คนสมัยนี้สิ่งที่ควรทำ ไม่ทำ ชอบจ้งเลยนะการแย่งซีน*

3. คำสแลงดัดแปลง เป็นคำสแลงที่ถูกนำมาใช้มากในทวิตเตอร์ สำหรับคำที่ทำหน้าที่บริภาษ ที่พบระหว่างเดือนที่เก็บข้อมูลปรากฏดังนี้

3.1 การใช้อักษรย่อ คือ การนำพยัญชนะตัวแรกของคำมาลำดับเป็นคำสแลง แต่ยังคง แสดงความหมายเต็มพยางค์หรือเต็มคำเช่นเดิม ได้แก่

อห. ย่อมาจาก อีห่า อีเหี้ย อีหอกหัก จากตัวอย่างคำว่า อห. ซึ่งเป็นลักษณะการด่าโดยใช้คำย่อ อาจแปลได้ว่า อีเหี้ย อีห่า อีหอกหัก ซึ่งเป็นคำด่าที่ค่อนข้างรุนแรง แต่เมื่อนำมาย่อให้สั้นลง และรู้เฉพาะกลุ่มจะทำให้คำด่านั้นดูไม่หยาบคายจนเกินไป ทั้งนี้ยังขึ้นอยู่กับบริบทการสื่อสารอีกด้วย เช่นประโยค *เจ็บใจมากอห.*

นอกจากนี้ เมื่อ อห.ปรากฏท้ายประโยคได้ทำหน้าที่เป็นคำเสริมสร้อยราวกับกำลังรำพึง กับตนเองหรือตำหนิตนเอง ทำให้ลดความหยาบคายลงเพราะไม่ได้ด่าผู้อื่น

ปสด. ย่อมาจาก “ประสาทแตก” ซึ่งเป็นลักษณะการด่าโดยใช้คำย่อเช่นกัน แปลว่า ประสาทแตก ซึ่งเป็นคำตำหนิค่อนข้างรุนแรงเพราะได้กล่าวถึงความบกพร่องของผู้ฟังเป็นผู้มีความวิตกกังวลและวุ่นวายกับเรื่องนั้นมากจนเกินไป ตัวอย่างเช่น *เลิกปสด.สักที่ได้ไหม*

ปญอ. เป็นคำย่อจากคำว่าปัญญาอ่อนซึ่งเป็นการติเตียนผู้ฟัง หากอิงความหมายตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนั้นจะให้ความหมายว่า ภาวะที่มีระดับสติปัญญาด้อยหรือต่ำกว่า ปกติ มักมีสาเหตุเกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาการทำให้เด็กมีความสามารถจำกัดในด้านการเรียนรู้และมี พฤติกรรมปรับตัวไม่อยู่ในระดับที่ควรเป็น โดยคำด่าคำนี้จะแสดงให้เห็นถึงการด่าที่เจาะจงเรื่องระดับ สติปัญญาซึ่งถือเป็นคำด่าที่รุนแรงและไม่สุภาพไม่ว่าจะใช้ประกอบกับบริบทใดก็ตาม แต่เมื่อเป็นคำ สแลงมีความหมายว่าโง่เขลา หรือทำอะไรไร้เหตุผล ตัวอย่างเช่น *ทำไมเธอถึงปญอ.อย่างนี้*

3.2 การใช้คำผวน คำผวนหรือคำหวน คือวิธีสลับเสียงพยัญชนะและสระระหว่างสอง พยางค์ เมื่อออกเสียงกลับไปมาสามารถสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ เพื่อให้ผู้ฟังขบคิดทวนกลับเพื่อ เข้าใจความหมายจริง การใช้คำผวนเพื่อใช้ในการบริภาษทางทวิตเตอร์ในช่วงเวลาเก็บข้อมูลมี 1 คำ ได้แก่ **ต้ออก** เป็นคำผวนจากคำว่า อดอก ซึ่งควรจะผวนเป็น “ออกดี” แต่ออกดีไม่มีความหมายเมื่อผวน กลับจึงสลับคำอีกครั้งหนึ่งเป็น ต้ออก ซึ่งตามรูปศัพท์หมายถึงดอกไม้ทองแต่ความหมายเปลี่ยนไปในทาง ต่ำจนเป็นคำหยาบ ทำให้แม้เหลือเพียง “ดอก” คำเดียวก็ได้กลายเป็นคำหยาบไปด้วยเช่นกัน (รุ่งอรุณ ที่มณฑลเพชร, 2529: 116) การพบคำผวนจำนวนไม่มากแสดงว่าคำผวนไม่เป็นที่นิยมนำมาใช้เป็นคำ บริภาษในทวิตเตอร์

3.3 การใช้คำแผลง ซึ่งเป็นวิธีการสร้างคำในภาษาเขมรที่ภาษาไทยยืมมาใช้ ด้วยการแทรกหน่วยคำเดิม (ชลธิชา จันทร์ขาว, อนันต์ อารีพงษ์ และ จริญญา ธรรมโชติ, 2562: 123) สำหรับงานวิจัยนี้ได้ยืมแนวคิดการแผลงคำในภาษาเขมร และปรับเพื่ออธิบายวิธีการสร้างคำสแลงประเภทนี้ โดยกำหนดให้คำสามัญได้มีการดัดแปลงให้แตกต่างจากเดิม แต่ยังคงเค้ารูปเดิมที่สามารถแสดงความเชื่อมโยงได้ จัดเป็นคำสแลงดัดแปลงประเภทคำแผลง ซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

3.3.1 การแผลงเสียง ทั้งเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ ซึ่งแม้จะแผลงเสียงแล้วแต่ก็ยังสามารถเชื่อมโยงกับความหมายเดิมได้ คำสแลงดัดแปลงด้วยการแผลงเสียงของคำหายิบ แบ่งออกเป็น การแผลงเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่คำว่า **ประสาทแตก** มาจาก ประสาทแตก ซึ่งเป็นคำหายิบ มีความหมายว่าวิตกังวลเกินกว่าเหตุ แต่ได้แผลงเสียงวรรณยุกต์เอก “แตก” เป็น เสียงวรรณยุกต์ตรี “แตก” นอกจากนี้ยังมีคำแผลงเสียงวรรณยุกต์ “ไอ้” แผลงเป็น ไอ เช่น **ไอชิบหาย** **ไอส์ส** เป็นต้น

การแผลงเสียงพยัญชนะ คือ เสียงพยัญชนะถูกแผลงจากเสียงหนึ่งไปเป็นเสียงหนึ่ง ได้แก่เสียงพยัญชนะ “ฉ” เป็น “ซ” “ห” เป็น “ผ” และ “ส” เป็น “จ” เช่น **ไอชิบผาย** มาจากคำว่า ไอชิบหาย ตัวอย่างเช่น **สอบตกอีกแล้วไอชิบผาย ไม่เจือกสิ**

ลำไย “ลำไย” คือต้นไม้ชนิด *Dimocarpus longan*. ในวงศ์ Sapindaceae ผลกลม มีรสหวาน พันธุ์ที่เป็นไม้เถาเรียก ลำไยเครือ แต่ถูกนำมาใช้เป็นคำสแลงมีความหมายว่ารำคาญที่เกิดจากการพูดอะไรไม่รู้เรื่องหรือมีพฤติกรรมน่ารำคาญ ลำไยถูกแผลงมาจากการเทียบเสียง “รำ” ในคำว่า รำคาญ กับ “ลำ” ในคำว่าลำไย และถูกนำมาใช้ให้สื่อความหมายเดิมคือ “รำคาญ”

“ลำไย” มีความหมายว่ารำคาญ หรือหงุดหงิดไม่ชอบใจ ความน่าสนใจของคำสแลงลำไย คือแม้ว่าจะคงรูปภาษาเดิมไว้ แต่เมื่อใช้เป็นคำสแลงยังมีความเชื่อมโยงด้านเสียงคือ “ลำ(ไย)” กับ “รำ(คาญ)” จึงอาจจัดกลุ่มให้เป็นคำสแลงดัดแปลงได้ ดังนั้นแม้จะเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเสียง “ร” และ “ล” ที่แปรไป คำสแลงคำนี้จึงอาจตีความให้เป็นได้ทั้ง 2 กลุ่ม คือ เมื่อคำว่า รำคาญ แปรเสียง “ร” เป็น “ล” แล้วสอดคล้องกับลำไย ก็จัดเป็นสแลงดัดแปลง แต่เมื่อวิเคราะห์จากศัพท์ “ลำไย” ที่ปรากฏและอธิบายเชิงอรรถศาสตร์โดยเชื่อมโยงถึงคำว่า รำคาญ ก็จัดเป็นคำสแลงเทียบได้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรจัดให้ “ลำไย” เป็น คำสแลงดัดแปลง เนื่องจากเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเสียงพยัญชนะ “ร” และ “ล” ซึ่งสะท้อนมโนทัศน์ทางภาษาว่าเกิดขึ้นเพื่อเชื่อมโยงทางความหมาย โดยมีหน่วยเสียงเป็นหน่วยที่ปรากฏชัดเจน

การแผลงเสียงสระ ได้แก่การเปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น สันดาน เป็น **सानดาน** / อี เป็น **อิ** เป็นต้น ตัวอย่างเช่น **อิสานดาน** เชื่อมโยงกับคำเดิม อีสันดาน แต่แผลงด้วยการยัดเสียงสระอะ เป็นสระอา มีความหมายว่ามินิสัย (สันดาน) แย่มาก เป็นต้น

3.3.2 การรวบพยางค์ คือการรวมพยางค์จากสองพยางค์เป็นหนึ่งพยางค์โดยนำเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่สองเป็นส่วนหนึ่งของพยางค์แรก เช่น คำว่า **พ่องมิง** มาจากคำว่า พ่อของมิง เกิดจากการรวบพยางค์ พ่อ และของ ดังนั้น พ่อของมิง → พ่อ(ของ)มิง โดยคงเสียงพยัญชนะท้าย “ง” ต่อท้ายคำ พ่อ

3.3.3 การเติมเสียง คือวิธีการเติมเสียงใดเสียงหนึ่งเข้าไปในคำเดิมทำให้มีโครงสร้างพยางค์เปลี่ยนไป เช่น **ไอ้เหี้ยม** มาจาก ไอ้เหี้ย แม้ว่า เหี้ยมจะมีความหมายว่าโหดร้าย ร้ายกาจ แต่เมื่อ

ใช้เป็นคำสแลงในทวิตเตอร์ไม่ได้ใช้ในความหมายดังกล่าว แต่กลับใช้ในความหมายว่าเลวทราม ซึ่งเป็นความหมายของเหี้ย เช่น ไอ้เหี้ยม(...) เป็นต้น ดังนั้นกล่าวได้ว่าไอ้เหี้ยมเกิดจากการเติมเสียงพยัญชนะท้าย /ม/ ทำให้เปลี่ยนจากโครงสร้างพยางค์เปิดเป็นโครงสร้างพยางค์ปิด เป็นต้น

3.3.4 การสะกดคำต่างจากคำเดิม เป็นคำสแลงที่เกิดจากช่องทางการสื่อสารทวิตเตอร์ที่ใช้การเขียนเป็นหลัก ดังนั้นการเขียนคำหายขาดด้วยการสะกดคำต่างไปจากคำเดิม แต่ยังคงออกเสียงเหมือนเดิมจึงเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการบริภาษโดยตรง ตัวอย่าง สัตว์สะกดใหม่เป็น สัส เช่น อิสัส ไอ้สัสหมา แม้ทั้งสองคำ สัส-สัตว์ จะเขียนต่างกันแต่ออกเสียงเหมือนกันเนื่องจากเสียงพยัญชนะท้าย /ส/ ไม่มีในภาษาไทย จึงต้องออกเสียงด้วยเสียงพยัญชนะท้าย /ต/ ทั้งสองคำทำให้สามารถเชื่อมโยงมายังคำเดิมได้ เช่น ไอ้สัส (สัด) มาจาก ไอ้สัตว์ (สัด)

คำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์: การจำแนกตามความหมาย

ความหมายเป็นองค์ประกอบสำคัญของคำสแลง เพราะผู้ใช้คำสแลงมีเจตนาสื่อความหมายไปยังสังคมหรือบุรุษที่ 2 แต่ไม่สามารถใช้คำที่สื่อความหมายโดยตรงได้ การดัดแปลงให้เกิดรูปศัพท์ใหม่หรือยืมคำที่มีความเชื่อมโยงทางความหมายจึงถูกนำมาใช้สื่อสารแทนรูปศัพท์เดิม

การศึกษาการบริภาษในทวิตเตอร์พบข้อมูลที่น่าสนใจว่า ความหมายของคำสแลงมีความสัมพันธ์กับวิธีการสร้างคำสแลง นั่นคือ คำสแลงที่มีนัยบริภาษพฤติกรรม เซอร์ปัญญา หรือรูปลักษณะ มักมีวิธีการสร้างได้ทั้งแบบคำสแลงแท้ คำสแลงเทียม และคำสแลงดัดแปลง ในขณะที่คำบริภาษที่เชื่อมโยงกับคำหายขาด มักมีวิธีการสร้างคำแบบคำสแลงดัดแปลง ทั้งนี้เป็นเพราะคำหายขาดที่ต้องการสื่อสารเป็นที่รู้จักในสังคมไทย เช่น ไอ้เหี้ย ไอ้สัตว์ ฯลฯ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดทางกฎหมาย พรบ.คอมพิวเตอร์ ทำให้ผู้ใช้คำหายขาดเปล่งคำเหล่านั้นเสีย อย่างไรก็ตาม คำบริภาษจากคำสแลงได้สะท้อนสังคมไทย 3 ประการ คือ การบริภาษในเรื่องพฤติกรรม การบริภาษในเรื่องความคิด และการบริภาษด้วยคำหายขาดดังนี้

1. คำสแลงที่มีความหมายเชื่อมโยงถึงพฤติกรรมและบุคลิกภาพ ได้แก่
 - a. คำสแลงแท้ ได้แก่ บัง หมายถึง ความผิดพลาดล้มเหลว ไม่ได้มาตรฐาน
 - b. คำสแลงเทียม ได้แก่ แมลงสาบ หมายถึง พฤติกรรมที่น่ารังเกียจ, ลำไย หมายถึง คนที่น่ารำคาญ หรือพฤติกรรมที่น่ารำคาญ หรือหงุดหงิด, แย่งซีน หมายถึง คนที่ทำตัวโดดเด่นข่มผู้อื่น
 - c. คำสแลงดัดแปลง ได้แก่ ดีออก หมายถึง คนที่มีพฤติกรรมเลวร้าย (อีดอก), ปสด. หมายถึง คิดมากเกินไป (ประสาทแดก), อีสานดาน หมายถึง คนที่พฤติกรรมไม่เหมาะสม น่ารังเกียจ (อีสันดาน), เจือก หมายถึง คนที่มีนิสัยชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่น (เสือก), ไอ้เหี้ยม หมายถึง คนที่มีพฤติกรรมเลวร้าย (ไอ้เหี้ย)
2. คำสแลงที่มีความหมายเชื่อมโยงถึงแนวคิดหรือเซอร์ปัญญา ทุกคำเป็นคำสแลงเทียม ได้แก่
 - a. ไดโนเสาร์ หมายถึง ความคิดล้าหลัง ไม่ทันสมัย
 - b. มโนเก่ง หมายถึง คนที่ชอบคิดต่อเติมเรื่องราวต่างไปเองโดยไม่เชื่อมโยงกับข้อเท็จจริง

c. ปญฺอ. หมายถึง คนที่ไม่มีความคิดเป็นผู้ใหญ่ หรือมีความคิดเด็กกว่าอายุ (ปัญญอ่อน)

3. คำสแลงที่มีความหมายเชื่อมโยงกับคำหยาบ ทุกคำเป็นคำสแลงดัดแปลง ได้แก่

- a. อห. หมายถึง คำด่าเกี่ยวกับโรคชนิดหนึ่ง (อีห่า)
- b. ฟ่อง หมายถึง พ่อของมึง (พ่อมึง) เป็นคำหยาบ

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาคำสแลงที่ใช้บริภาษในทวิตเตอร์พบว่า มีคำสแลง 3 แบบ ซึ่งพบในสัดส่วนใกล้เคียงกัน แต่ที่ถูกนำมาใช้เพื่อบริภาษพบว่าส่วนใหญ่เป็นคำสแลงดัดแปลงซึ่งเกิดจากการนำคำสามัญมาดัดแปลงเสียง พยางค์ และอักขรวิธี ให้แตกต่างจากคำเดิม ทั้งนี้เพราะทวิตเตอร์เป็นสื่อออนไลน์ที่เข้าถึงคนหมู่มาก หากเลือกใช้คำสแลงแท้เพื่อบริภาษอาจสร้างความสับสนได้ ในทางกลับกันการสื่อสารด้วยคำสแลงดัดแปลงซึ่งมีความเชื่อมโยงกับคำเดิมอยู่แล้วช่วยให้ผู้อ่านประหวัดไปถึงความหมายเดิมได้ง่าย อีกทั้งเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงเดิมก็ยังช่วย “แนะ” ความหมายได้กระจ่างชัดกว่าคำสแลงแท้และคำสแลงเทียม เช่น “ไอ้เหี้ยม” ทำให้เชื่อมโยงความหมายกับ “ไอ้เหี้ย” ได้ชัดเจน

นอกจากนี้ การศึกษาและทำความเข้าใจการเลือกคำสแลงเพื่อใช้บริภาษยังช่วยสะท้อนให้เห็นความตระหนักถึงสิทธิ์ของตนเองและการไม่ละเมิดสิทธิ์ของผู้อื่น หมายถึงแม้ว่าผู้ส่งสารต้องการจะบริภาษผู้อื่นหรือสังคมเพียงใด แต่การเลือกใช้ภาษาที่มีความรุนแรงหรือตรงไปตรงมาหรือหยาบคายก็เป็นเรื่องต้องห้ามในสังคมไทยและผิดกฎหมาย การเลือกใช้คำสแลงเพื่อบริภาษจึงเป็น “ทางเลี่ยง” ไม่ให้เกิดเหตุปะทะกัน

อนึ่ง นอกจากหน้าที่ของคำสแลงเพื่อใช้บริภาษจะทำหน้าที่เลี่ยงแล้ว ในกระบวนการเลือกคำเพื่อบริภาษยังได้สะท้อนโลกทัศน์ของคนไทยอีกด้วยว่า เรื่องที่ถูกนำมาบริภาษในปัจจุบันเป็นเรื่องทางด้านความคิด การตัดสินใจ และการประพฤตินั้น สอดคล้องกับแนวคิดของเอดเวิร์ด ซาเพียร์ ที่กล่าวว่า “...ความจริงแล้ว ภาษาที่ชนแต่ละกลุ่มใช้อยู่เป็นประจำนั้นเองเป็นผู้สร้าง “โลกที่แท้จริง” ขึ้นโดยชนกลุ่มนั้น ๆ ไม่รู้สึกตัว...” (อ้างจาก อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2522: 22-23) หากแต่ “โลกที่แท้จริง” ในความหมายปัจจุบันอาจคาบเกี่ยวระหว่างโลกออนไลน์กับโลกในชีวิตจริง จึงอาจกล่าวได้ว่าภาพสะท้อนสังคมจากคำสแลงในทวิตเตอร์นี้คือภาพสะท้อนสังคมออนไลน์มากกว่าสังคมชีวิตจริง แต่หากพลังของโลกออนไลน์มีมากขึ้น ในอนาคตพลังของภาษาในโลกออนไลน์อาจก้าวข้ามเขตแดนโลกคู่ขนานและผสานเป็นหนึ่งเดียวกับโลกความจริงก็เป็นได้เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมจากการปรากฏในทวิตเตอร์เท่านั้น ซึ่งทวิตเตอร์มีข้อจำกัดและเสรีภาพในการเผยแพร่แตกต่างจากสื่อออนไลน์ประเภทอื่น ๆ เช่น Line, Facebook, Instagram ซึ่งมีจุดเด่นและจุดด้อยแตกต่างกัน หากมีการศึกษาคำสแลงจากสื่อออนไลน์ประเภทอื่นร่วมด้วยก็จะทำให้เห็นภาพการใช้คำสแลงในสังคมไทยครบถ้วน รอบด้านและชัดเจนขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- คู่มือการเล่น Twitter ฉบับคนเล่น Facebook เห็นแล้วไม่มอง เข้าใจใน 10 นาที. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2564, จาก <https://www.mangozero.com/how-to-use-twitter-for-facebook-user/>
- จินตนา พุทเมตตะ. (2546). คำสแลง. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลธิชา จันท์ขาว, อนันต์ อารีย์พงศ์ และจริญญา ธรรมโชติ. (2562). การใช้คำแผลงภาษาเขมรในการสร้างสรรค์วรรณศิลป์ในแบบเรียนวรรณคดีวิจิตรชั้นมัธยมศึกษา. *สารอาศรมวัฒนธรรมวลัยลักษณ์*, 19(1), 122-134.
- ดวงพร รื่นเรืองฤทธิ์ และ Huang Guamei. (2561). ภาพสะท้อนชีวิตรักและการแต่งงานของชาวจีนผ่านคำสแลงในแต่ละยุค. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเก่า*, 5(1), 87-94.
- นันทา อาจแย้มสรวล. (2531). การศึกษาลักษณะภาษาไทยในวารสารเพื่อการท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2524 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2537). คำไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เบญจรงค์ ธีระผลิกะ. (2560). ชายรับชาย: ความสัมพันธ์ของชุมชนบนทวิตเตอร์. *วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม*, 5(2), 69-80.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2541). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มปท.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รุ่งอรุณ ทิมขุนทดเถียร. (2529). ที่ว่าหยابนั้นฉันใด. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5(2), 110-119.
- วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข. (2545). ลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขัง กับพฤติกรรมทางภาษา: ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (2526). ว่าด้วยสแลง. *ภาษาและภาษาศาสตร์*, 1(1), 29-39.
- วิสันต์ สุขวิสิทธิ์. (2547). *วัฒนธรรมการบริโภคในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา, ท่านผู้หญิง. (2526). “ข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับภาษาไทย” สืบค้นในภาษาไทย.
- สอ เสถบุตร. (2524). *New Model English-Thai Dictionary*. กรุงเทพฯ: มปท.
- สุชาดา เทวะผลิน. (2531). *คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดาพร ลักษณะนิพนวิน. (2525). ภาษาสาธิตกับครูสอนภาษา. *ศาสตร์แห่งภาษา*, 1 (พฤษภาคม 2525).

- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2522). สมมติฐานชาเพียร์-วอร์ฟ. *วารสารอักษรศาสตร์*, 11(2), 20-33.
- อรรถวิทย์ รอดเจริญ. (2552). *การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Brown, P. & Levinson, S. C. (1987). *Politeness: Some universals in language usage*.
Cambridge: Cambridge Press.
- Fowler, H. W. (1965). *A Dictionary of Modern English Usage*. Oxford: Clarendon Press.
- Harris, R. T., & Jarrett, J. L. (1956). *Language and informal logic*. New York: Longmans.
- Hawkins, J. M., & Allen, R. (1991). *The Oxford Encyclopedic English Dictionary*. Oxford:
Clarendon Press.
- Searle, J. R. (1969). *Speech acts: An essay in the philosophy of language*. Cambridge:
Cambridge University Press.